

Když jsem se s některými nevěřícími kamarády dostal ke svému příběhu, jak jsem pozval Ježíše do života a co mi život s Ním přináší dneska, řekli mi na to: „To máš fakt dobré!“

Až po čase mi došlo, že jsem se sice naučil své „svědectví“ podávat zajímavě, ale „Jirka“ z mého vyprávění vůbec nevyrozuměl, **že i on sám může pozvat živého Ježíše** do svého života!

Lidé u nás netuší, že takový vztah s Ježíšem je vůbec možný, natož pak, že je **dostupný i pro ně osobně!** Vyzkoušel jsem si, že naši lidé potřebují **DOSLOVNÝ NÁVOD**, co tomu Ježíši mají říct. Když praktický návod nedostanou, v některých po určitý

čas zůstává nenaplněná touha. Ta - pokud se nenaplní - po čase buď vyhasne nebo se promění až v hořkost. A to je **obrovská škoda.**

Proto jsem do svého příběhu přidal závěrečnou větu: „Zkus Ho taky úplně obyčejně oslovit. Řekni Mu třeba: „Ježíši, prosím, PŘIJĎ do mého života, ODPUSŤ mi všechno špatné, VEĎ mě.“ **Řekni Mu něco takového právě teď!**“

Samozřejmě, ne každý Jirka to hned použije, ale někteří se k tomu po čase vrátí, doptávají se, ale někteří to i na místě udělají...